

Sentencja

- 1) Artykuł art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do sytuacji, w której zaskarżona przez zarządcę w postępowaniu upadłościowym wypłata kwoty zajętej w postępowaniu egzekucyjnym przed wszczęciem postępowania upadłościowego została dokonana dopiero po wszczęciu tego postępowania.
- 2) Artykuł 13 rozporządzenia nr 1346/2000 należy interpretować w ten sposób, że zakres zawartego w tym przepisie uregulowania ustanawiającego wyjątek obejmuje również przewidziane przez prawo, któremu podlega czynność zaskarżona przez zarządcę w postępowaniu upadłościowym, terminy przedawnienia, terminy na zaskarżenie czynności i terminy zawite.
- 3) Przepisy dotyczące formy istotne dla zaskarżenia czynności w związku z upadłością są – dla celów stosowania art. 13 rozporządzenia nr 1346/2000 – określane przez prawo, któremu podlega czynność zaskarżona przez zarządcę w postępowaniu upadłościowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 15 z 18.1.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Karoline Gruber/Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten, EMA Beratungs- und Handels GmbH, Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend

(Sprawa C-570/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2011/92/UE — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Budowa centrum handlowego — Moc wiążąca decyzji administracyjnej o nieprzeprowadzaniu oceny oddziaływania na środowisko — Brak udziału społeczeństwa)

(2015/C 198/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karoline Gruber

Strona pozwana: Unabhängiger Verwaltungssenat für Kärnten, EMA Beratungs- und Handels GmbH, Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend

Sentencja

Artykuł 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, takiemu jak będące przedmiotem postępowania głównego, na podstawie którego decyzja administracyjna ustalająca, że nie ma obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla danego przedsięwzięcia, posiada moc wiążącą wobec sąsiadów pozbawionych prawa do zaskarżenia tej decyzji administracyjnej, o ile ci sąsiedzi będący członkami „zainteresowanej społeczności” w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy spełniają kryteria przewidziane w prawie krajowym w odniesieniu do „wystarczającego interesu prawnego” lub „naruszenia prawa”. Do sądu krajowego należy zbadanie, czy warunek ten jest spełniony w zawieszanej przed nim sprawie. Jeżeli ma to miejsce, powinien on stwierdzić brak mocy wiążącej względem tych sąsiadów decyzji administracyjnej o nieprzeprowadzeniu oceny oddziaływania na środowisko.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 25.1.2014.